

Arrest

nr. 63 173 van 16 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 april 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BREEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 5 januari 2011, verklaren er zich op 6 januari 2011 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt de asielaanvraag van verzoekers bij beslissing van 25 maart 2011, aangetekend verstuurd op 28 maart 2011.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

Ten aanzien van K.D.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma uit Kosovo. U bent afkomstig uit Brovine (Gjakove) en verklaart zowel de Kosovaarse als de Servische nationaliteit te bezitten. In 1999, tijdens de oorlog, woonde u samen met uw vrouw, V. S. (OV-nummer: 6.748.640), in naar Brovine, waar u tot ongeveer vier jaar geleden woonde. Vervolgens verhuisde u Peje. Na de oorlog vertrok u naar Belgrado, ondermeer omdat de Albanezen uw oudere broer, M. K., hadden vermoord. Daar verbleef u ruim twee jaar. Nadien keerde u terug naar Gjakove, waar u woonachtig was in de Mahalla E Sefes. Daar verbleef u tot twaalf maanden voor uw vertrek naar België. Al die tijd (sinds uw eerste verblijf in Belgrado) pendelde u regelmatig naar Belgrado. U woonde er te Novi Belgrado (Blok 70) en werkte er als Roma coördinator in de wijk Belvil. U was er verantwoordelijk voor het begeleiden van Roma, over het algemeen, alsook tijdens hun terugkeer naar Kosovo. Uw vrouw en vijf kinderen gingen af en toe mee naar Belgrado, maar woonden verder onafgebroken op de voornoemde locaties in Kosovo.

Ongeveer 12 maanden voor uw vertrek naar België hielden dezelfde Albanezen die tijdens de oorlog uw broer vermoordden uw zoon M. tegen. Nadat hij het vredesteken had gemaakt, sneden ze twee van zijn vingers af. U keerde daarop meteen terug vanuit Belgrado en informeerde de politie. Deze zocht de hele nacht naar de daders, maar ondernam verder niets. Nadien nam u samen met uw zoon M. de bus richting Prizren, om van daar uit naar het grote VMA ziekenhuis in Belgrado te reizen. Nadat uw zoon geholpen werd, keerde u terug naar Gjakove. Omdat u bang was om te worden aangevallen en gezien het er geen leven meer was, vertrok u uiteindelijk, samen met uw vrouw en kinderen, begin januari 2011 vanuit Belgrado naar België. Een zekere N. M. smokkelde u vanuit Subotica (Servië) naar Hongarije. Op 6 januari 2011 kwam u aan in België, waar u dezelfde dag nog asiel aanvraagde.

Ter staving van uw identiteit legde u ten tijde van het gehoor op het CGVS een legitimatiebewijs neer, uitgegeven in 1999 door de organisatie "Rom – Društvo Za Prosvetu, Nauku, Kulturu i Socijalna Pitanja – Beograd" (Roma Vereniging voor Onderwijs, Wetenschap, Cultuur en Sociale Zaken – Belgrado). Dit stelt ondermeer dat u als Roma coördinator werkzaam was in de Roma wijk Belvil, en dat u aldaar woonachtig was op het volgende adres: Dr. Augustina Neta 16/1, Novi Belgrado.

B. Motivering

Na grondig onderzoek dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw verblijf in Kosovo tijdens de laatste jaren voor uw vertrek naar België.

Vooreerst bent u, net als uw partner, niet in het bezit van enig document waaruit jullie nationaliteit blijkt. Met het voornoemde legitimatiebewijs wist u weliswaar uw identiteit te bevestigen, maar slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat u recent in Gjakove/Kosovo verbleef. De uitleg dat het u en uw partner aan tijd ontbrak om de documenten die jullie in Kosovo bezaten – een identiteitskaart, een internationaal paspoort, geboorteaktes en gezondheidsboekjes van de kinderen – naar België mee te nemen is eveneens weinig afdoende, gelet op het belang van deze documenten in het dagelijkse leven, het feit dat u voor uw werk de gewoonte had te reizen en het feit dat u niet van het ene op het andere moment diende te vertrekken (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, pp. 6-7; 18). Deze vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Kosovo voor uw komst naar België dan ook ernstig op de helling.

Dat u niet aannemelijk hebt gemaakt de afgelopen jaren in Gjakove verbleven te hebben, blijkt eveneens uit uw gebrekkige kennis over de stad, alsook uit het feit dat u slechts zeer beperkt op de hoogte bent over de actuele situatie in Kosovo. Zo kende u de naam niet van de school waarheen uw kinderen gingen en wist u geen antwoord te formuleren op de vraag of er in Gjakove bijzondere gebouwen stonden (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, pp. 9-10). Voorts bleef u zeer vaag wanneer u naar de locatie en naam van de markt en het busstation gevraagd werd en was u, ondanks klacht te hebben ingediend bij de politie, niet in staat het politiekantoor van Gjakove te lokaliseren (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, pp. 9-10; 26). Daarnaast stelde u dat het ziekenhuis in Gjakove nog helemaal verwoest was (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, p. 24) en kende u noch Roma vertegenwoordigers, noch Roma organisaties in Kosovo (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010,

pp. 12; 16-17). Dit laatste is hoogst ongeloofwaardig sinds u beweert afkomstig te zijn uit Gjakove en aangaf dat u vanuit Servië Roma naar verschillende locaties in Kosovo (Prizren, Krushe Vogen, Puberxh, Jumik, Zahac, Gotush, etc.) hielp terugkeren (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, pp. 16-17). Toen u uiteindelijk gevraagd werd hoe de Kosovaarse vlag er uit ziet, beschreef u de Albanese vlag. Deze komt inderdaad vaak in het straatbeeld voor, maar van iemand die beweert om professionele redenen regelmatig de Kosovaars-Servische grens te hebben overgestoken, mag op zijn minst verwacht worden de Kosovaarse vlag te kennen. Te meer omdat die aan elke grensovergang te zien is (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, pp. 11;19). In dit opzicht werd u ook gevraagd wanneer Kosovo onafhankelijk werd, wanneer er de laatste jaren verkiezingen plaats vonden, en of u KFOR (Kosovo Force), EULEX (European Union Rule of Law Mission) of UNMIK (United Nations Interim Administration Mission) kende. U gaf aan de verkiezingen niet te kunnen plaatsen, antwoordde dat Kosovo ongeveer twaalf maand geleden onafhankelijk werd en stelde dat KFOR en EULEX presidenten zijn (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, pp. 10-11). Daarnaast omschreef u UNMIK verkeerdelijk als mensen die toezicht houden op Kosovo (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, p. 10). Dit is hoogst bevreemdend, gezien UNMIK een instantie is die sinds het einde van de oorlog in 1999 onlosmakelijk verbonden is met het dagelijkse leven in Kosovo. Het is immers de door de Verenigde Naties in het leven geroepen organisatie die vanaf juli 1999 tot de onafhankelijkheid van Kosovo, in 2008, het administratieve toezicht en bestuur in Kosovo waarnam.

Tot slot dient te worden gewezen op enkele incoherenties binnen uw verhaal, alsook op verschillende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw, Venera Shabanaj. Zo stelde u eerst dat uw gezin steeds in Kosovo verbleef, maar vertelde u nadien dat u hen toch af en toe meenam naar Belgrado om er inkopen te doen (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, pp. 5; 17). Vervolgens beweerde u steeds in Belgrado gewerkt te hebben tussen 2001 en 2009 (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, p. 5), maar gaf u nadien ook aan af en toe in Kosovo gewerkt te hebben, telkens u door Albanezen werd gevraagd (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, pp. 19-20). Tot slot vertelde u twaalf maand geleden met uw zoon Muharem naar het VMA ziekenhuis in Belgrado te zijn getrokken en nadien naar Gjakove te zijn teruggekeerd, en dit tot aan uw vertrek naar België (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, p. 23). Nadien gevraagd naar uw reisweg stelde u echter vanuit Belgrado vertrokken te zijn (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, p. 24).

Al deze beweringen worden bovendien tegengesproken door uw vrouw, V. S.. Deze verklaarde tijdens het eerste gehoor op 22 februari 2011 dat u na de oorlog slechts één jaar in Belgrado werkte, dat zijzelf daar diende te werken opdat jullie konden rondkomen (Gehoorverslag CGVS Partner, 22 februari 2010, p. 4) en dat jullie de laatste negen maanden voor jullie vertrek naar België opnieuw in Belgrado woonden (Gehoorverslag CGVS Partner, 22 februari 2010, p. 5). Ze stelde bovendien dat u destijds in Belgrado slechts 100 Euro/maand verdiende (Gehoorverslag CGVS Partner, 22 februari 2010, p. 4), terwijl u zelf eerder aangaf er tot 57000 dinar/maand (550 euro/maand) te hebben verdiend (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, p. 20). Daarnaast beweerde u sinds vier jaar in de Mahalla E Sefes te Gjakove te wonen gezien uw vader daar een huis bouwde en het na zijn dood aan u achterliet (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, pp. 3-4; p. 8). Uw vrouw vertelde echter dat u te Gjakove in de Mahalla E Qylit woonde, en dit op verschillende plaatsen, omdat uw familie erg arm was en geen huis bezat (Gehoorverslag CGVS Partner, 22 februari 2010, pp. 3-4). Tijdens het tweede gehoor op 16 maart 2011 verklaarde uw vrouw dan weer dat jullie tijdens de oorlog op verschillende plaatsen woonden (Brovine, Peje, Butush en Gjakove), dat jullie nadien zes à zeven jaar bij Z., een oude Albanese vrouw, nabij de 'Ura e Tabakut' te Gjakove woonden, en daarna nog eens twee à drie jaar in Peje, alvorens naar Belgrado te verhuizen. (Gehoorverslag CGVS Partner, 16 maart 2010, pp. 3-5). Hiermee spreekt ze niet enkel haar eerdere verklaringen tegen, maar ook die van u. Tot slot stelde ze nog dat jullie met jullie zoon M. naar de dokter in Peje gingen – terwijl u verklaarde naar het VMA ziekenhuis in Belgrado te zijn getrokken – en vertelde ze dat uw broer, S. K., met jullie naar Belgrado verhuisde (Gehoorverslag CGVS Partner, 16 maart 2010, pp. 5-6; 6-7). Hij zou er ook samen met u bij die Roma organisatie gewerkt hebben. Gevraagd of u familie in Servië had, vermeldde u echter nooit dat uw broer S. in Belgrado woonachtig was (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, p. 21).

Gelet op het voorgaande kan uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België niet worden vastgesteld en bestaan er ernstige twijfels wat betreft uw algemene geloofwaardigheid, alsook die van uw vrouw, V. S.. Er kan dan ook niet vastgesteld worden of u daadwerkelijk het slachtoffer was/kan zijn van hetzij een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan nog gewezen worden op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Gjakove wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal ook dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete

plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele veiligheidsproblemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij, worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals 3 bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat betreft de situatie van Roma in Servië, blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië.

De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

Tot slot kan nog toegevoegd worden dat u aangaf enkel en alleen om economische redenen niet naar Servië te kunnen terugkeren (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, p. 27) en dat er ook inzake de asielaanvraag van uw partner, V. S., een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van S.V.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma, afkomstig uit Deqan (Kosovo). In 1999 woonde u samen met uw man, A. K. (OV-nummer: 6.748.646), in Brovine (Kosovo). Tijdens de oorlog werd uw schoonbroer, M. K., door de Albanezen vermoord en verbleef u ook in Butush (Kosovo), Gjakove (Kosovo) en Peje (Kosovo). Nadien woonde u voor zes à zeven jaar bij Z., een oude Albanese vrouw, nabij de 'Ura e Tabakut' te Gjakove en voor twee à drie jaar in Peje. Tot slot woonde u nog minstens zes maanden in Belgrado (Servië). Daar woonde u, tot aan uw vertrek naar België, te Belvil, Novi Belgrado, in een barak aan de hoofdstraat. Uw man, A. K., werkte toen ook voor een Roma organisatie teneinde het nodige geld te verzamelen om naar België te komen.

Toen uw zoon M. vijf jaar oud was, werd hij in Gjakove op straat tegengehouden door enkele Albanezen die hem vroegen een vredesteken te maken. Omdat hij dit niet wilde doen, sneden de voornoemde Albanezen twee van zijn vingers af. Uw man, A. K., contacteerde daarop KFOR en jullie gingen ter verzorging van uw zoon naar Peje. Later, ongeveer vier à vijf maanden voor uw vertrek naar Belgrado, ging u een dag werken te Gjakove. Z. was eveneens van huis en toen u terugkwam, vertelde uw oudste dochter, H., dat Albanezen het huis waren binnengevallen en dat ze ook geprobeerd hadden haar te verkrachten. Om deze redenen, en gezien jullie noch een huis, noch werk hadden, vertrokken jullie samen met uw schoonbroer, S. K., naar Belgrado. Daar het leven er niet beter was, u eten noch drinken had, vertrok u uiteindelijk begin januari 2011 vanuit Belgrado naar België. Op 6 januari 2011 kwam u aan in België, waar u dezelfde dag nog asiel aanvraagde.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u geen documenten neer, noch op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch ten tijde van het gehoor op het CGVS.

B. Motivering

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw partner, A. K., werden aangebracht en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt. Aangezien inzake zijn asielaanvraag werd beslist dat jullie recent verblijf in Kosovo niet kan worden vastgesteld, kan ook inzake uw asielaanvraag geen positieve beslissing worden genomen. Er zijn geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat u dient te vrezen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bij een eventuele terugkeer naar uw land.

De beslissing van uw partner luidt als volgt: "Na grondig onderzoek dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw verblijf in Kosovo tijdens de laatste jaren voor uw vertrek naar België.

Vooreerst bent u, net als uw partner, niet in het bezit van enig document waaruit jullie nationaliteit blijkt. Met het voornoemde legitimatiebewijs wist u weliswaar uw identiteit te bevestigen, maar slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat u recent in Gjakove/Kosovo verbleef. De uitleg dat het u en uw partner aan tijd ontbrak om de documenten die jullie in Kosovo bezaten – een identiteitskaart, een

internationaal paspoort, geboorteaktes en gezondheidsboekjes van de kinderen – naar België mee te nemen is eveneens weinig afdoende, gelet op het belang van deze documenten in het dagelijkse leven, het feit dat u voor uw werk de gewoonte had te reizen en het feit dat u niet van het ene op het andere moment diende te vertrekken (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, pp. 6-7; 18). Deze vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Kosovo voor uw komst naar België dan ook ernstig op de helling.

Dat u niet aannemelijk hebt gemaakt de afgelopen jaren in Gjakove verbleven te hebben, blijkt eveneens uit uw gebrekkige kennis over de stad, alsook uit het feit dat u slechts zeer beperkt op de hoogte bent over de actuele situatie in Kosovo. Zo kende u de naam niet van de school waarheen uw kinderen gingen en wist u geen antwoord te formuleren op de vraag of er in Gjakove bijzondere gebouwen stonden (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, pp. 9-10). Voorts bleef u zeer vaag wanneer u naar de locatie en naam van de markt en het busstation gevraagd werd en was u, ondanks klacht te hebben ingediend bij de politie, niet in staat het politiekantoor van Gjakove te lokaliseren (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, pp. 9-10; 26). Daarnaast stelde u dat het ziekenhuis in Gjakove nog helemaal verwoest was (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, p. 24) en kende u noch Roma vertegenwoordigers, noch Roma organisaties in Kosovo (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, pp. 12; 16-17). Dit laatste is hoogst ongeloofwaardig sinds u beweert afkomstig te zijn uit Gjakove en aangaf dat u vanuit Servië Roma naar verschillende locaties in Kosovo (Prizren, Krushe Vogen, Puberxh, Jumik, Zahac, Gotush, etc.) hielp terugkeren (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, pp. 16-17). Toen u uiteindelijk gevraagd werd hoe de Kosovaarse vlag er uit ziet, beschreef u de Albanese vlag. Deze komt inderdaad vaak in het straatbeeld voor, maar van iemand die beweert om professionele redenen regelmatig de Kosovaars-Servische grens te hebben overgestoken, mag op zijn minst verwacht worden de Kosovaarse vlag te kennen. Te meer omdat die aan elke grensovergang te zien is (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, pp. 11;19). In dit opzicht werd u ook gevraagd wanneer Kosovo onafhankelijk werd, wanneer er de laatste jaren verkiezingen plaats vonden, en of u KFOR (Kosovo Force), EULEX (European Union Rule of Law Mission) of UNMIK (United Nations Interim Administration Mission) kende. U gaf aan de verkiezingen niet te kunnen plaatsen, antwoordde dat Kosovo ongeveer twaalf maand geleden onafhankelijk werd en stelde dat KFOR en EULEX presidenten zijn (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, pp. 10-11). Daarnaast omschreef u UNMIK verkeerdelijk als mensen die toezicht houden op Kosovo (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, p. 10). Dit is hoogst bevreemdend, gezien UNMIK een instantie is die sinds het einde van de oorlog in 1999 onlosmakelijk verbonden is met het dagelijkse leven in Kosovo. Het is immers de door de Verenigde Naties in het leven geroepen organisatie die vanaf juli 1999 tot de onafhankelijkheid van Kosovo, in 2008, het administratieve toezicht en bestuur in Kosovo waarnam.

Tot slot dient te worden gewezen op enkele incoherenties binnen uw verhaal, alsook op verschillende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw, V. S.. Zo stelde u eerst dat uw gezin steeds in Kosovo verbleef, maar vertelde u nadien dat u hen toch af en toe meenam naar Belgrado om er inkopen te doen (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, pp. 5; 17). Vervolgens beweerde u steeds in Belgrado gewerkt te hebben tussen 2001 en 2009 (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, p. 5), maar gaf u nadien ook aan af en toe in Kosovo gewerkt te hebben, telkens u door Albanezen werd gevraagd (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, pp. 19-20). Tot slot vertelde u twaalf maand geleden met uw zoon M. naar het VMA ziekenhuis in Belgrado te zijn getrokken en nadien naar Gjakove te zijn teruggekeerd, en dit tot aan uw vertrek naar België (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, p. 23). Nadien gevraagd naar uw reisweg stelde u echter vanuit Belgrado vertrokken te zijn (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, p. 24).

Al deze beweringen worden bovendien tegengesproken door uw vrouw, V. S.. Deze verklaarde tijdens het eerste gehoor op 22 februari 2011 dat u na de oorlog slechts één jaar in Belgrado werkte, dat zijzelf daar diende te werken opdat jullie konden rondkomen (Gehoorverslag CGVS Partner, 22 februari 2010, p. 4) en dat jullie de laatste negen maanden voor jullie vertrek naar België opnieuw in Belgrado woonden (Gehoorverslag CGVS Partner, 22 februari 2010, p. 5). Ze stelde bovendien dat u destijds in Belgrado slechts 100 Euro/maand verdiende (Gehoorverslag CGVS Partner, 22 februari 2010, p. 4), terwijl u zelf eerder aangaf er tot 57000 dinar/maand (550 euro/maand) te hebben verdiend (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, p. 20). Daarnaast beweerde u sinds vier jaar in de Mahalla E Sefes te Gjakove te wonen gezien uw vader daar een huis bouwde en het na zijn dood aan u achterliet (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, pp. 3-4; p. 8). Uw vrouw vertelde echter dat u te Gjakove in de Mahalla E Qylit woonde, en dit op verschillende plaatsen, omdat uw familie erg arm was en geen huis bezat (Gehoorverslag CGVS Partner, 22 februari 2010, pp. 3-4). Tijdens het tweede gehoor op 16 maart 2011 verklaarde uw vrouw dan weer dat jullie tijdens de oorlog op verschillende

plaatsen woonden (Brovine, Peje, Butush en Gjakove), dat jullie nadien zes à zeven jaar bij Z., een oude Albanese vrouw, nabij de 'Ura e Tabakut' te Gjakove woonden, en daarna nog eens twee à drie jaar in Peje, alvorens naar Belgrado te verhuizen. (Gehoorverslag CGVS Partner, 16 maart 2010, pp. 3-5). Hiermee spreekt ze niet enkel haar eerdere verklaringen tegen, maar ook die van u. Tot slot stelde ze nog dat jullie met jullie zoon M. naar de dokter in Peje gingen – terwijl u verklaarde naar het VMA ziekenhuis in Belgrado te zijn getrokken – en vertelde ze dat uw broer, S. K., met jullie naar Belgrado verhuisde (Gehoorverslag CGVS Partner, 16 maart 2010, pp. 5-6; 6-7). Hij zou er ook samen met u bij die Roma organisatie gewerkt hebben. Gevraagd of u familie in Servië had, vermeldde u echter nooit dat uw broer S. in Belgrado woonachtig was (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, p. 21).

Gelet op het voorgaande kan uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België niet worden vastgesteld en bestaan er ernstige twijfels wat betreft uw algemene geloofwaardigheid, alsook die van uw vrouw, V. S.. Er kan dan ook niet vastgesteld worden of u daadwerkelijk het slachtoffer was/kan zijn van hetzij een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan nog gewezen worden op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Gjakove wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal ook dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en

kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele veiligheidsproblemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij, worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals 3 bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat betreft de situatie van Roma in Servië, blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen.

Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië.

De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

Tot slot kan nog toegevoegd worden dat u aangaf enkel en alleen om economische redenen niet naar Servië te kunnen terugkeren (Gehoorverslag CGVS, 22 februari 2010, p. 27) en dat er ook inzake de asielaanvraag van uw partner, Venera Shabanaj, een weigeringsbeslissing werd genomen ".

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers een schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet motivering bestuurshandelingen alsook een schending van de materiële motiveringsplicht, en een schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Volgens verzoekers is de Raad, gezien haar volheid van rechtsmacht en de devolutieve werking van het beroep, niet noodzakelijk gebonden door de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekers verwijzen naar een Wikipedia-artikel waaruit zou moeten blijken dat er heden in Kosovo nog 500 tot 700 Roma in VN vluchtelingenkampen leven en dat het aldus weinig ernstig is om in de bestreden beslissing te stellen dat er geen problemen meer zijn voor deze Roma. Verzoekers verwijten ten slotte de commissaris-generaal onvoldoende aandacht te hebben besteed aan de concrete problemen die zij zouden kunnen ondervinden in geval van terugkeer naar Kosovo.

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers niet aanvoeren op welke manier de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet en de artikelen 1 en 4 van de wet motivering bestuurshandelingen zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de wijze waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekers beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepaling. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht hier is bereikt.

2.3. De Raad is van mening dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan

om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekers niet aannemelijk maken de laatste jaren voor hun vertrek naar België in Gjakove (Kosovo) te hebben gewoond. Verzoekers legden onderling immers ernstige tegenstrijdige verklaringen af over hun opeenvolgende verblijfplaatsen en over de plaats waar hun zoon werd verzorgd in Kosovo dan wel in Belgrado. Verzoekers gaven ook blijk van een bijzonder gebrekkige kennis over de plaats waar ze beweerden gewoond te hebben in Kosovo alsook over de actuele situatie aldaar. Gelet op deze vaststelling in samenhang met het ontbreken van ieder begin van bewijs van hun nationaliteit, motieven die overigens op geen enkele wijze weerlegd worden in het verzoekschrift, is het betoog van verzoekers over de situatie van de Roma in Kosovo dan ook niet dienstig. Daargelaten de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat zij de laatste jaren in Kosovo gewoond hebben, maken verzoekers immers geenszins aannemelijk de Kosovaarse nationaliteit te hebben. Hoe dan ook verklaarde verzoeker (eveneens) de Servische nationaliteit te hebben. Noch uit hun verklaringen noch uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers Servië verlaten hebben om redenen die verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag of die kunnen leiden tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster verklaarde immers Belgrado verlaten te hebben omdat het leven er niet beter was en zij er eten noch drinken hadden. Ook verzoeker verklaarde *“ik kan terugkeren naar Servië, zal eventjes over antwoord nadenken. Maar daar is ook dezelfde situatie, ook geen eten. Al die politiekers zijn dieven.”* (gehoorverslag, 27).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER